Advent - Quart diumenge

Per Administrador el dg., 20/12/2009 - 09:00

Mi 5,1-4
He 10,5-10
Lc 1,39-45

Maria, en estat de gestació, és avui la protagonista. A mida que ens acostem al misteri de Nadal, anem coneixent el perfil del Déu que ve a nosaltres, en el si de Maria. Les lectures que anem escoltant són com una ecografia que li diuen a la mare si és nen o nena. Són uns trets del que hem anat recollint al llarg d'aquests temps de l'Advent.**Déu té nom i rostre (cara i ulls)** A l'AT, Déu era l'innombrable, però a poc a poc els profetes ens van anar revelant algunes pistes del seu nom, com ara: "Déu-és-el-nostre-bé" (Jeremies, 1er. diumenge); "Déu-és-la-nostra-salvació" (Lluc, 2on. diumenge) ; "Déu-és-la-nostra-alegria" (Sofonies, 3er. diumenge); "Déu-és-la-nostra-pau" (Miquees, avui). Maria ha fet possible l'encarnació del Fill de Déu. Ella és l'arca de la Nova Aliança que acompanyarà per sempre al nou poble de Déu. *"Quan la mare hagi tingut un fill, la resta dels germans tornarà cap el seu poble d'Israel"* , ens diu el profeta Miquees. I Maria és l'exemple més palès d'aquesta "resta d'Israel", una minoria fidel que esperaven contra tota esperança, quan la majoria del poble s'havia adaptat i assimilat als deus pagans que els envoltaven. ¿Avui, no ens pot passar el mateix als creients? ¿ens deixem fascinar per falsos deus o bé fascinem amb el testimoni d'una fe joiosa i esperançada?**Déu no s'imposa**Un altre tret d'aquest misteri d'humanització de Déu que ens preparem a celebrar és també a l'inrevés d'aquell Déu Omnipotent del A.T. que s'imposava amb trons i llamps. La dita castellana "El hombre propone y Dios dispone", l'hem de canviar per aquesta altra: "Dios propone y el hombre dispone", més adient a la majoria d'edat i a l'autonomia que la societat ha assolit definitivament avui.Ja ho deia Luther, aquell creient rebel, amb aquestes paraules: "Déu no és omnipotent perquè ho pot tot menys una cosa: obligar-nos a estimar-lo. Estimem quan la felicitat de l'altre forma part de la meva felicitat. Així ho fa Déu, l'Amor etern, no s'imposa, només ofereix, somnia, fa els possibles i els impossibles perquè nosaltres formem part de la seva felicitat. Per això es va encarnar en el si de Maria.¿Hem purificat (netejat) la nostra imatge de Déu o encara la tenim plena de teranyines del passat? ¿L'Església ha de ser ferment de fraternitat o bé camisa de força? **Déu és el nostre servidor (i es fa l´últim)***"Crist deia a Déu quan entrà al món: "No voleu oblacions ni sacrificis, però m'heu format un cos; per això us dic: Déu meu, vinc a fer la vostra voluntat"* (carta als Hebreus). I la primera que ho va fer va ser Maria amb el seu "Sí" incondicional com serventa del Senyor que li oferia ser mare del seu Fill.I en acollir incondicionalment Déu, Maria se'n va a la muntanya, símbol de la presència de Déu en mig del seu poble, a fer de servidora de la seva cosina Isabel. I s'hi queda tres mesos fins que Isabel va tenir el seu fill. *"Feliç tu que has cregut!"*, li diu agraïda la seva cosina!¿Què en fem de tot el que Déu ens ha donat: vida, sentiments, emocions, pensaments, qualitats? ¿Els posem a disposició dels altres amb tot amor? ¿Seguim aquesta doble direcció: de Déu als altres per portar a Déu els altres?